

ומשנינן: לפי שלא ניהא ליה לאיניש דתיהוי חופתו "חופה דאיפורא". והיינו, אינו רוצה בחופה כזאת שהיא הכנה לבעילת זנות, אם תמאן בו אחר כך. (4)

אך עדיין מקשה הגמרא: **מסר האב לשלוחי הבעל** [והיינו, מסרוה אמה או אחיה, כמו שמבואר לעיל בהערה הקודמת] — **מאי איכא למימר?**

הרי אין המסירה לשלוחי הבעל מהווה חופה לבעילת זנות, אך היא שלב של נישואין, ולמה שלא תוכל למאן אז!?

ומשנינן: **לא פלוג רבנן!**

ובית הלל, החולקים על בית שמאי, סוברים: **כיון דאיכא קדושין וכתובה בקידושי קטנה** — **לא אתו למימר דבעילתו בעילת זנות.** (5)

ההסבר השלישי —

רב פפא אמר: טעמא דבית שמאי הוא — משום פירי, אכילת הפירות של נכסי מלוג, שהוא דבר הנוהג רק בנישואין ולא באירוסין, וכפי שיתבאר מיד.

וכן **טעמא דבית הלל הוא משום פירי** —

ומבאר רב פפא דבריו:

טעמא דבית שמאי משום פירי שאוכל הבעל מנכסי מלוג של האשה, דאי אמרת נשואה תמאן — שמיט, הרי הוא נשט, נמנע, מלטפל בנכסיה באופן שישתמרו, אלא הוא לוקח את הפירות ואינו דואג

ועתה באה הגמרא לברר מדוע נחלקו בית הלל —

ובית הלל סוברים שמידע ידעי אינשי דנישואי קטנה, נישואין דרבנן נינהו, ויכולה לצאת ממנו במיאון, ולא יבואו לתלות את יציאתה בתנאו.

עד כאן ביארה הגמרא את טעמו של רב יהודה אמר שמואל בהסבר דברי בית שמאי. ועתה מביאה הגמרא הסבר נוסף בטעמם.

ההסבר השני —

רבה ורב יוסף דאמרי תרויהו: טעמא דבית שמאי הסוברים שאין נשואות ממאנות הוא —

לפי שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות.

והרי כל סיבת הדבר שתיקנו חכמים קידושין לקטנה, הוא כדי שלא ינהגו בה מנהג הפקר.

ואם תוכל למאן אחרי נשואיה אליו, והמיאון הרי עוקר את קידושו בה למפרע, ימנעו האנשים מלקחת קטנות, היות ואינם רוצים שתהיה בעילתם בעילת זנות, אחרי שייעקרו קידושיהם למפרע כשימאנו בהם. ותיעקר בכך תקנת חכמים לטובת הקטנות.

והוינן בה: **נכנסה לחופה ולא נבעלה, שאז אין את הטעם שאין אדם עושה בעילתו בעילת זנות — מאי איכא למימר?**

מדוע אין היא יכולה למאן אז!?

5. לכאורה לפי היסוד של הגר"ח, שעקירת הקידושין במיאון היא רק מכאן ולהבא למפרע,

4. והמאירי כתב שכל כניסה לחופה — כוונת ביאה היא.